4.4.64 *DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS TIDENDE* 845/64

RÅDETS DIREKTIV

af 25. februar 1964

om ophævelse af rejse- og opholdsbegrænsningerne inden for Fællesskabet for statsborgere i medlemsstaterne med hensyn til etablering og udveksling af tjenesteydelser

(64/220/EØF)

RÅDET FOR DET EUROPÆISKE ØKONOMISKE FÆLLESSKAB HAR

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab, særlig artiklerne 54 og 63,

under henvisning til de almindelige planer om ophævelse af begrænsninger i etableringsfriheden og den frie udveksling af tjenesteydelser[1]), særlig afsnit II,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Det europæiske Parlament[2]),

under henvisning til udtalelse fra Det økonomiske og sociale Udvalg[3]), og

ud fra følgende betragtninger:

Den frie bevægelighed for personer, som er omhandlet i traktaten og i afsnit II i de almindelige planer om ophævelse af begrænsninger i etableringsfriheden og den frie udveksling af tjenesteydelser, kræver ophævelse af rejse- og opholdsbegrænsningerne inden for Fællesskabet for de statsborgere i medlemsstaterne, der ønsker at etablere sig eller yde tjenester i en hvilken som helst af disse stater;

etableringsfriheden kan ikke fuldtud gennemføres, medmindre der anerkendes en ret til permanent ophold for de personer, som skal benytte den; den fri udveksling af tjenesteydelser forudsætter, at yderen og ydelsesmodtageren er sikret en ret til ophold svarende til ydelsens varighed;

dette direktiv berører ikke forholdsregler, som er begrundet i hensynet til den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed; samordningen af disse forholdsregler er genstand for et særskilt direktiv ifølge traktatens artikel 56, stk. (2),

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

Artikel 1

1. Medlemsstaterne ophæver i overensstemmelse med bestemmelserne i dette direktiv rejse- og opholdsbegrænsningerne:

a) For en medlemsstats statsborgere, der har etableret sig eller ønsker at etablere sig i en anden medlemsstat for at udøve selvstændig erhvervsvirksomhed eller udføre en tjenesteydelse dér;

b) For medlemsstaternes statsborgere, der ønsker at begive sig til en anden medlemsstat for at modtage en tjenesteydelse;

c) For disse statsborgeres ægtefæller og børn under 21 år uden hensyn til nationalitet;

d) For personer, som er beslægtede i op- og nedstigende linie med disse statsborgere og deres ægtefæller, og som forsørges af dem, uden hensyn til nationalitet;

2. Medlemsstaterne behandler med velvilje sager om alle andre familiemedlemmer til de i stk. 1, litra a) og b), nævnte personer, som forsørges af dem, og som hører til deres husstand.

Artikel 2

1. Medlemsstaterne giver de i artikel 1 nævnte personer ret til indrejse i landet alene mod forevisning af gyldigt identitetskort eller pas.

2. Indrejsevisum eller lignende bevislighed må ikke kræves, bortset fra de i artikel 1, stk. 1, litra c) og d), nævnte personer, der ikke er statsborgere i en medlemsstat. Medlemsstaterne bestræber sig på at yde disse personer enhver form for lettelse med hensyn til at opnå de nødvendige visa.

Artikel 3

1. Enhver medlemsstat anerkender en ret til permanent ophold for statsborgere fra de øvrige medlemsstater, der

[1]) EFT nr. 2 af 15.1.1962, s. 32/62 og 36/62.
[2]) EFT nr. 33 af 4.3.1963, s. 479/63.
[3]) Jvf. s. 849/64 i denne tidende.

bosætter sig på dens område for der at udøve selvstændig erhvervsvirksomhed, når begrænsningerne vedrørende den pågældende art virksomhed er blevet ophævet i henhold til traktaten.

Som bevis for denne ret udstedes et dokument, der i det følgende benævnes opholdstilladelse. Opholdstilladelsen er gyldig i mindst fem år og forlænges automatisk.

De statsborgere i en medlemsstat, der ikke er omfattet af de foregående afsnit, men som har tilladelse til at udøve en virksomhed på en anden medlemsstats område i henhold til denne stats nationale lovgivning, opnår en opholdstilladelse af mindst lige så lang varighed som den tilladelse, der er givet til udøvelse af virksomheden.

2. For ydere og modtagere at tjenesteydelser svarer retten til ophold til ydelsens varighed.

Hvis dette tidsrum overstiger tre måneder, udsteder den medlemsstat, i hvilken tjenesten bliver ydet, en opholdstilladelse som bevis for denne ret.

Hvis dette tidsrum ikke overstiger 3 måneder, er det identitetsdokument eller pas, hvorpå den pågældende er indrejst i landet, tilstrækkeligt til opholdet. Medlemsstaten kan dog pålægge vedkommende at give meddelelse om sin tilstedeværelse på området.

3. Familiemedlemmer har samme ret til ophold som den statsborger, fra hvem deres ret afledes.

Artikel 4

Retten til ophold omfatter hele medlemsstatens område med forbehold af individuelle forholdsregler, der er begrundet i hensynet til den offentlige orden eller sikkerhed.

Artikel 5

For udstedelsen af opholdstilladelsen kan medlemsstaten kun forlange følgende af ansøgeren:

a) at han foreviser det dokument, hvorpå han er indrejst i landet;

b) At han godtgør at falde ind under en af de i artikel 3 omhandlede kategorier.

Artikel 6

1. I overensstemmelse med deres lovgivning udsteder og fornyer medlemsstaterne for de statsborgere, der er omfattet af artikel 1, identitetskort eller pas, der navnlig fastslår deres nationalitet, og som tillader dem fri ud- og tilbagerejse.

2. Passet skal mindst have gyldighed til samtlige medlemsstater og til de gennemrejselande, som ligger direkte mellem dem. Når udrejse alene kan ske på grundlag af pas, skal dette være gyldigt i mindst fem år.

Artikel 7

Opholdstilladelser, pas og identitetskort, som gives i henhold til dette direktiv, udstedes og forlænges gratis eller mod erlæggelse af et beløb, der ikke overstiger administrationsomkostningerne. Tilsvarende gælder med hensyn til dokumenter og attester, der er nødvendige for udfærdigelsen eller forlængelsen.

Artikel 8

Medlemsstaterne kan kun fravige bestemmelserne i dette direktiv, når det er begrundet i hensynet til den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed.

Artikel 9

Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for at efterkomme dette direktiv inden seks måneder efter dets meddelelse og underretter omgående Kommissionen herom.

Artikel 10

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den 25. februar 1964.

På Rådets vegne

H. FAYAT

Formand